

Eindverslagen der Commissie van Rapporteurs over de wetsontwerpen nos. 229 en 25.

welke berust op reeds bestaande wettelijke regeling, niet als een bijzondere tegemoetkoming te beschouwen was en op zich zelf onvoldoende.

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs den 28sten December 1916.

BINNERTS.
VAN DER FELTZ.
DE GIJSELAAR.
TJARDA VAN STARKEBORGH.
VAN SWAAY.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot verhooging van het VIIde hoofdstuk B der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1916. (229)

Bij het afdeelingsonderzoek van dit wetsontwerp werd de opmerking gemaakt dat tegenwoordig nog sterk gesmokkeld wordt vooral aan de grenzen tusschen België en Nederland. Ten einde die smokkelarij te onderdrukken werd in overweging gegeven weder over te gaan tot de invoering van een systeem dat vroeger ook gevolgd werd, n.l. om flinke premies van 40 tot 50 pct. in uitzicht te stellen ter uitbetaling aan de douaneambtenaren die bekeuringen doen.

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs den 28sten December 1916.

BINNERTS.
VAN DER FELTZ.
DE GIJSELAAR.
TJARDA VAN STARKENBORGH.
VAN SWAAY.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot verbetering van den Waterweg van Rotterdam naar Zee. (25)

Bij het afdeelingsonderzoek werd algemeen instemming betuigd met de indiening van dit wetsontwerp.

Een der leden meende, dat de uitvoering van dit werk van zoo overwegend Staatsbelang moest geacht worden, dat hij het onjuist vond, dat de totstandkoming afhankelijk werd gesteld van de toestemming van den gemeenteraad van Rotterdam; hij zou het wenschelijker vinden dat bij de wet de bijdrage door de gemeente te verleen, werd bepaald.

Daartegen werd door andere leden opgemerkt, dat het voorschrijven van een bijdrage moeilijk gaat. Zou de Regeering meenen dat het Staatsbelang de uitvoering van het werk eischt, dan zou het ook zonder bijdrage tot stand komen doch waarschijnlijk veel later, aangezien de urgentie door de Regeering niet spoedig erkend zou worden, indien Rotterdam niet zou bijdragen. Rotterdam kan zelf het best de urgentie beoordeelen en dit uit zich in de bereidwilligheid eene bijdrage te verleen.

Sommige leden opperden twijfel omtrent de doelmatigheid van de doorgraving Roosenburg. Waar echter met dit werk eerst in 1920 zou begonnen worden en wellicht uit het verslag der thans ingestelde commissie ook ten aanzien van dit vraagstuk wel een en ander zal blijken, meenden zij dit punt thans te kunnen laten rusten.

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs, den 28sten December 1916.

BINNERTS.
VAN DER FELTZ.
DE GIJSELAAR.
TJARDA VAN STARKENBORGH.
VAN SWAAY.

